

Bérgyártás – a kötelezett személyének megállapítása 2008. december 31-ig

A környezetvédelmi termékdíjról, továbbá egyes termékek környezetvédelmi termékdíjáról szóló 1995. évi LVI. törvény (továbbiakban: Kt.) **2008. december 31-ig hatályos rendelkezései szerint**, a 2. § (2) bekezdés b) pontja alapján vezethető le, hogy bérgyártás esetén ki minősül elsődleges kötelezettnek.

*„A környezetvédelmi hatóság jóváhagyásával, szerződés alapján az első belföldi vevő (a továbbiakban: másodlagos kötelezett), a hasznosítást koordináló szervezet a kötelezettől, valamint bérgyártás esetén a hasznosítást koordináló szervezet az **első vevő (bérgyártató)** által a **kötelezettől (bérgyártó)** átvállalt termékdíj-fizetési kötelezettséget külön jogszabályban meghatározott feltételek teljesítése esetén átvállalhatja (a továbbiakban együtt: átvállaló).”*

Mint ahogy azt a fenti hivatkozás tartalmazza, a jogalkotó bérgyártásnál a kötelezettet a bérgyártóval, míg az első belföldi vevőt a bérgyártatóval azonosítja. Tehát nem a bérgyártató a kötelezett, mivel a bérgyártó az első belföldi forgalomba hozó, még akkor is, ha a bérgyártó a termékdíjköteles termék átadásakor, az általa kibocsátott számlán *(itt valósul meg először a termékdíjköteles termék első belföldi értékesítése)* nem tünteti fel a termékdíjköteles terméket, és annak előállítását, mint szolgáltatást számlázza ki.

A Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium szóbeli állásfoglalását megerősítve bérgyártás során kötelezettnek a bérgyártó minősül, még abban az esetben is, ha a gyártásról csak szolgáltatási számlát állít ki a bérgyártató részére.

Fentiek a kérelemben felvetett konkrét esetre vonatkozó álláspontomat tartalmazzák, ezért a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény értelmében, a tájékoztatásomban foglaltak bíróság vagy más hatóság előtt kötelező erővel nem bírnak.

Kérem tájékoztatásom szíves tudomásul vételét.

VPOP Vámigazgatósága

Megjegyzés: Az állásfoglalás kiadását követően a Kt. módosítására került sor, mely 2009. január 1-jétől hatályos. A Kt. új 2. § (1) bekezdése alapján a kötelezettség megfordul, miszerint bérgyártás esetén a korábbi szabályoktól eltérően a bérgyártató, vagyis a megrendelő a kötelezett, azzal, hogy a törvény lehetőséget biztosít a bérgyártónak (bérgyártást elvégzőnek), hogy a termékdíj fizetési kötelezettséget átvállalja. A jogalkotó a törvénymódosítással régóta fennálló jogértelmezési problémát orvosol, amikor a 20. § ny) pontjában megadja a bérgyártás definícióját is. Bérgyártásnak kell tekinteni, ha a bérgyártató ellenszolgáltatás nélkül biztosítja a bérgyártás elvégzéséhez szükséges alapanyagokat, félkész anyagokat, és a bérgyártást elvégző a termék előállítását ellenszolgáltatás fejében végzi. Ebbe a fogalomba csak az fér bele, ha a bérgyártó csak magát a bérgyártást végzi, de az ő oldaláról hozzáadott anyag nem merül fel. Tipikus példa a bérpalackozás, bércsomagolás, ha csak magát a csomagolási tevékenységet végzi a bérgyártó, és kizárólag szolgáltatásról állítja ki a számlát. Az az eset, amikor a bérgyártás során a bérgyártó nem csak szolgáltatást végez, pl.: ő adja a palackot is, már nem tekinthető bérgyártásnak.